

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindellicorum

Cap. V. Habitum Canoniorum Regularium Congregationis Lateranensis
assumit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

videlicet in aliquid impingeret, quod eius animi serenitatem turbare posset, fugiens nimirum consortium omnium, ut cum DEO solo esset, ita ut magis benè mortificatus *Religiosus*, quàm *Studiosus* in primo juvenilis ætatis fervore esse videretur.

CAPUT V.

*Habitu Canonice Regularium
Congreg: Lateranensis assumit.*

ÆTatis annos jam vicanos Albertus explêrat, quo tempore omnes animæ potentiæ se solis suam agendi virtutem explicare solent, & cum corpus haberet satis commodè dispositum, illarum ut imperio subesset, præsertim quòd continuo orationis & mortificationis exercitio sensum rationi jam subdidisset, minimè longiores moras nectendas esse ratus est, timens, ne duo inimici jam pridem sub jugum missi, mundus videlicet suarum occasione vanitatum, ac caro semper infirma & recalcitrans improvisis motibus

in

in se denuò infurgerent: hinc ob ardentissimum desiderium fugiendi, & intra Claustri munimenta se se abdendi, ubi nonnisi cum omnium potentissimo sagacissimóque hoste congregari deberet, horæ ipsi dies, septimanæ menses, hi verò integri videbantur anni.

Verùm cum plures sint Religiones, uti Habitu, sic & moribûs inter se distinctæ, licet omnes bonæ sanctæque; ipsi verò cujusvis conditiones ac leges minimè perspectæ essent, multiplici animus implicabatur cogitatione, quænam tot inter eligenda foret, utpote statui suo convenientior. Et tamen propenderet in magis austeram, in qua pluribus subjectus incommodis gratiorem sui oblationem DEO reddere posset, prius nihilominus cum hominibus expertis deliberare voluit: quippe quòd sit actus summæ prudentiæ in rebus difficilioribus, quæve momenti non sunt mediocris, intellectu non benè penetratis ad ejusmodi professionis peritos confugere, ne quis temerè in ea prolabatur mala, quibus non alia super-

per-

perest emendatio, quam pœnitentia fera
& profus infructuosa: quapropter fun-
dendis precibus totum se applicans, in-
stantibus DEUM votis exorabat, ut sibi
inspiraret, ad quem se conferre deberet,
fuitque eo, qui sequitur modo, exau-
ditus.

Per id temporis Abbas S. Bartholomæi
Vicentiæ Canoniorum Regulariū Con-
greg: Lateranensis erat Pater quidam ma-
gni Vir nominis & authoritatis ob vitæ
sanctitatem, morum gravitatem, ac co-
piosam admodum doctrinam, & vel ma-
ximè, quòd ornatus esset, iisque omnibus
excultus virtutibus, quæ in eo requirun-
tur, qui ad regendas ac dirigendas Christi-
oves virgam pastorem tractat, nimirum
Reverendissimus Dn. Bonifacius Casta-
gnarus Veronensis, cuius nomen, animi
jam cœlo receptâ, etiamnum summæ in
terris apud omnes venerationi est. Hi-
ergo sic volente DEO [qui media neces-
saria ad destinatos infallibilis suæ Provi-
dentia fines disponit] fortè in sacrum
Montem Bericum ascendit, cum etiam

Al

Albertus orationi intentus eodem in loco fuit, uterque deinde post dictum ab Abbate, auditumque ab altero sacrum simul se in regressu Vincentiam versus conjunxerunt: sed in viâ cum humanissimus Abbas piûm Juvenem ad colloquendum secum provocâisset, atque ab uno ad aliud colloquium pertraxisset, animadvertit, gravibus eum, atque anxiiis occupari cogitationibus, eaque propter originem eandem ex illo sciscitatus fuit. Prudens juvenis, quòd existimârit, se eum reperisse virum, quem à DEO tot votis & lacrymis expetiisset, ut suæ eum causæ ac negotii consiliarium adhiberet, sui cordis arcana ipsi integrè aperuit: *Pater, aiebat, mearum causa cogitationum minimè levis est, matura, uti Vestra P. tas videt, jam sum ætatis, sed ab omni mundi negotio totus quantus alienus, mea siquidem inclinatio, meum desiderium, re scil: altiùs ponderatâ, semper fuit, eritque DEO in aliquo Monasterio serviendi, & ad hoc ipsum reapse perficiendum in hoc sacro DEI para templo voto me obstrinxi, atque hodie in illud ascen-*

C

dens

dens gratiam flagitaturus, ut mihi inspiraretur, in qua Religione DEO meum magè gratum foret obsequium, existimo me fuisse exauditum, dum V.^{ram} Pat.^{em} obviam habeo, pro in eandem toto animo obtestor, ut in tanti momenti negotio tale mihi suggerat consilium, quod mea persona magis accommodatum esse videbitur.

Per benignè, quod Albertus proposuerat, Venerabilis Abbas excepit, respondensque magnâ cum affabilitate, laudo, aiebat, *sanctum animi tui propositum, in quo cum hucusque DEUS tibi gratificatus fuerit, ipse quoque modum & media desideratum finem consequendi subministrabit. Omnes Religiosorum Ordines boni sunt, sed non omnes omnibus adaptantur, nam quemadmodum diversa corporum, animorumque complexiones inveniuntur, ita quoque aeterna DEI Sapientia diversos Ordines in Ecclesiâ suâ constituit, in quibus Religiosum sibi cultum adhiberi desiderat. Ubi cum huiusmodi differentia probè ad trutinam fuerit revocata, ex benè ordinato Religiosum inter, & Religionem sponsalio, promanat*
har-

harmonia quadam, gratissima, Divina Ma-
jestati, servitutis, nec non pacis cujusdam &
unionis, quæ Religionem paradiso terrestri
similem efficiunt. Econtra quando sine præ-
vio eiusmodi examine portæ Monasteriorum,
& Congregationum cuicumque intrare vo-
lenti aperiuntur, nulla DEO servitus exhi-
bebitur, sed inde orietur confusio, & ex con-
fusione non paradysus, sed purgatorium ali-
quod, vel etiam infernus animarum despe-
ratarum proveniet. Proinde, mi Fili, hoc
tuum negotium cum sit arduum, multa in-
diget consideratione: in ætate jam maturâ
versaris, & quidem tali, quæ videatur ido-
nea ad subeunda Disciplinæ Regularis onera:
atqui verò, uti ego animadverto, corporis
tui compositio ad Religionis austeræ sustinen-
dos labores, & incommoda non est adeo ro-
busta, hinc mihi persuasum habeo, quod ani-
mi tui dispositio primam difficultatem supe-
rare queat, at secunda non nisi per singula-
rem DEI gratiam removeri poterit.

Anxius Juvenis his Abbatis verbis non
nullo levamento recreatus esse videbatur,
siquidem ita eadem interpretabatur, quasi

eum ab omnibus aliis Ordinibus excluderet, excepta Congregatione Lateranensi, utpote quòd admodum moderata tam in Regula, quam in Decretis & Observantiis Regularibus omnis generis constitutionibus animorum æquè ac corporum conveniat, dummodo homines non ob sua commoda aliòsque fines, sed ut solùm Divino servitio in ea se mancipent, ad intrandum in illam pertrahantur: Quare cordatior Albertus *quid igitur, inquebat, me facere oportet? Anne à meo desistam proposito? spemne abjiciam, eam impetrandi ab hominibus gratiam, quæ, uti opinor, ne quidem à DEO mihi denegatur? Num voto dero, quo Divinæ obnoxius sum Majestati? Absit hoc Fili, reposuit Abbas, nam Optimus DEUS, quando dat velle in rebus ad cultum suum spectantibus, simul etiam vires tribuit: ipse viam, quæ clausa videtur, aperiet, ut ad summitatem ad quam aspiras, & suspiras, ascendere valeas. Plures in hac Urbe Religiosorum sunt Ordines, nec tamen ullum adhuc tentasti: bono sis animo, neque te ipsum conturbes: omnium conatum ad*

DEI

DEI gloriam tendentium initium est difficile, utpote ab inferno impugnatum, at si Divinâ fulciantur gratiâ, felicissimo fine coronantur.

Ergo, subjungit Albertus, animatus ego R. dæ P. tis V. ræ exhortatione hanc ab ea gratiam supplex efflagito, ut scilicet mihi ad portam Congregationis vestræ pulsare liceat, manus, obsecro, ipsius, cum clavem ad eandem teneat, mihi aperire dignetur.

Ad hanc ex animo profectam ac resolutam petitionem commota sunt optimi Abbatis pietatis viscera, qui occulta virtute persuasus eum corroboravit, ut bono esset animo, atque negotium istud Domino DEO Beatissimæque Virgini commendaret, se quoque, aiebat, id ipsum facturum: ad hæc ei promisit, se, quidquid ambos inter intercessisset, suis relaturum Canonicis, sicque non sine intimo amoris sensu Albertum valere jussit.

Interea Juvenis de rei successu perquam sollicitus Matri ceu filius obsequens [Pater enim naturæ jam concesserat] ordine, quidquid accidisset, recensuit, eamque

monuit, ut, quidquid Divina Providentia secum disposuisset, ratum haberet. Hæc tametsi ob inexpectatam hanc relationem commoveretur, cum cor ipsius isthoc dono è cælo, uti existimabat, accepto spoliari non sustineret, videlicet, ut laboriosæ vitæ suæ, senio jam fractæ, sustentamento foret, nihilominus filii sollicitationibus, ac urgentibus persuasa rationibus, eius tandem voluntati acquievit.

Interim & Abbas suis Canonicis dictorum, ac gestorum cum Alberto copiam fecit, præterea pios juxta ac graves ipsius mores, DEI Spiritum, quo regeretur, & singularem prudentiam ab eodem in suis actionibus demonstratam adjunxit, & unà conclusit, si ex signis DEI Servi & Amici dignoscerentur, existimare se, quòd nullum eorundem Alberto deesset. Hoc pacto cum Abbas suorum animos ad eum recipiendum disposuisset, læti ipsi tali Candidato, mox ubi comparuit, gratiam eorundem flagitaturus [non prætermisissis solitis in ejusmodi casibus ceremoniis] eum in Christi militiam sub candi- do

do Lateranensium Canonicorum vexillo stipendia meritum aggregarunt; nec enim multum temporis intercessit, cum per ejusdem Abbatis manus in Collegium Canonicorum S. Bartholomæi Vicentiæ decimo octavo Calendas Octobris Anno reparatæ nostræ Salutis M.D.LXVII. fuit cooptatus, nomine *Antonii Mariae*, quod habebat in sæculo, in *Alberti* secundum nostræ Congregationis leges commutato, at tamen non idcirco mores mutavit, sed potius in dies eosdem mirabiliter perfecit, uti porrò prosequemur.

CAPUT VI.

Religiosum Alberti Tirocinium.

Albertus Candidatorum Christi militum insertus numero, ante omnia arctè, magnaque animi promptitudiue virgam obedientiæ amplexus est, ut, quoad vixit, nunquam attenderit, cuius ipsa manibus torqueretur, num talis virtute, ac meritis ornatus esset, vel adhibitâ discretionem eandem tractaret, amore JE-